

A. A. MILNE
A Vörös Ház rejtélye

KRIMIKÖNYVTÁR

KRIMIKÖNYVTÁR

A. A. MILNE

A VÖRÖS HÁZ
REJTÉLYE

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Red House Mystery

Copyright © 1922 by A. A. Milne

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

ISSN 2939-6352
ISBN 978 963 452 978 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

1

Mrs. Stevens megrémül

A nyári délután álmosító melegében a Vörös Ház sziesztázott. Méhek döngicséltek lustán a virágágyásokban, a szilfák tetején galambok turbékolnak. A távoli pázsitról fűnyíró zúgása hallatszott, a legpihentetőbb vidéki hang, amely még édesebbé teszi a pihenést, lévén akkor csendül fel, amikor mások dolgoznak.

Ebben az órában még azoknak is van egy-két percük magukra, akiknek az a dolguk, hogy mások szükségleteivel foglalkozzanak. A házvezetőnő szobájában Audrey Stevens, a csinos szobalány a legjobb kalapját csinosítgatja, miközben ráérősen csevegett nagynénjével, az agglegény Mr. Mark Ablett házvezető-szakácsnőjével.

– Joe-nak? – intett szemével Mrs. Stevens a fejfedőre.

Audrey bólintott. Kivett egy gombostűt a szájából, és a kalapba tűzte.

– Szereti a rózsaszínt.

– Mi tagadás, magam is kedvelem – jegyezte meg a nagynénje. – Nem Joe Turner az egyetlen.

– Nem mindenkinek áll jól – mondta Audrey, és kar-távolságra tartva, elgondolkodva szemügyre vette a kalapot. – Sikkes, nem?

– Ó, neked remekül áll, és nekem is jól állt a te korodban! Most már egy kicsit túlságosan feltűnő nekem, bár

megkockáztatom, hogy jobban tudom viselni, mint mások. Soha nem voltam az a fajta, aki másnak mutatja magát, mint ami. Ha ötvenöt vagyok, hát ötvenöt vagyok. Én már csak ezt mondom.

– Ötvennyolc, nem, nénikém?

– Csak példaként mondtam – közölte Mrs. Stevens méltóságteljesen.

Audrey befűzte a tűt, a kezét maga elé nyújtva egy pillanatig kritikusan szemlélte a körmeit, aztán nekilátott a varrásnak.

– Vicces ez a dolog Mr. Mark bátyjával. Fura, hogy valaki tizenöt évig nem látja a testvérét. – A lány kényszeredetten felnevetett, majd így folytatta: – Vajon mit csinálnék, ha tizenöt évig nem látnám Joe-t?

– Ahogy ma reggel már mondtam – szólt a nagynénje –, én öt éve vagyok itt, és még soha nem hallottam a bátyjáról. Ezt akkor is kijelenteném mindenki előtt, ha holnap meghalnék. Amióta én itt vagyok, nem járt itt semmiféle fivér.

– Kis híján megállt bennem az ütő, amikor ma a reggelinél beszélt róla. Természetesen nem hallottam, miről volt szó előtte, de amikor bementem... Miért is? Meleg tejet vagy pirítóst vittem? Nos, akkor mindenki a fivéről beszélt, és Mr. Mark felém fordult, majd azt mondta, hisz ismered a stílusát: „Stevens, a bátyám ma délután meglátogat, három óra körül érkezik. Vezesse be az irodába!” Így mondta. „Igen, uram”, feleltem nyugodtan, pedig még soha életemben nem lepődtem meg ennyire, mivel nem is tudtam, hogy van egy fivére. „A bátyám Ausztráliából”, mondta. Ezt el is felejtettem: Ausztráliából!

– Nos, lehet, hogy Ausztráliában volt – jelentette ki Mrs. Stevens megengedően –, ezt nem tudom megmondani, nem

ismerem azt az országot, de azt igenis tudom, hogy itt soha nem járt. Amióta én itt vagyok, nem, és annak már öt éve.

– Csakhogy, nénikém, tizenöt éve nem járt itthon. Hallottam, ahogy Mr. Mark mondta Mr. Cayley-nek. Tizenöt évet felelt, amikor Mr. Cayley arról érdeklődött, mikor járt a fivére utoljára Angliában. Mr. Cayley tudott a létezéséről, hallottam, ahogy mondta Mr. Beverley-nek, de azt nem tudta, mikor járt utoljára Angliában, érted? Szóval ezért kérdezte Mr. Markot.

– Én nem tizenöt évről beszélek, Audrey. Én csak arról az időről beszélhetek, amit tudok, és annak pünkösdkor volt öt éve. Esküszöm, hogy pünkösdtől számítva öt éve nem tette be a lábát a házba. És ha Ausztráliában volt, ahogy mondod, nos, merem állítani, hogy annak is megvolt az oka.

– Miféle oka? – tudakolta Audrey könnyedén.

– Mindegy, milyen oka. Mivel anyád helyett anyád vagyok, amióta szegény édesanyád meghalt, azt mondom neked, lányom, hogy ha egy úriember Ausztráliába megy, annak megvan az oka. És ha tizenöt évig marad Ausztráliában, ahogy Mr. Mark mondja, és ahogy én magam is tudom öt évre visszatekintve, annak is megvan az oka. És egy tisztességes lány nem kérdezi, mi ez az ok.

– Gondolom, bajba került – jegyezte meg Audrey hangyagul. – Azt mondták a reggelinél, hogy féktelen volt. Adósságokat halmozott fel. Örülök, hogy Joe nem ilyen. Tizenöt fontja van a postatakarékban, mondtam már?

Ám aznap délután már nem esett több szó Joe Turnerről. A csengő hangjára Audrey kénytelen volt felállni, immár nem Audrey-ként, hanem Stevensként. Megigazította a főkötőjét a tükör előtt.

– A bejárati ajtó – állapította meg. – Ez ő lesz. „Vezesse az irodába!”, kérte Mr. Mark. Gondolom, nem akarja, hogy a többi hölgy és úr meglássa. Bár most mindannyian golfoznak. Vajon itt marad? Lehet, hogy hozott egy csomó aranyat. Talán hallok valamit Ausztráliáról, mert ha ott bárki tud aranyat szerezni, akkor én mondom, hogy Joe-val...

– Igyekezz, Audrey!

– Megyek már, kedvesem. – Azzal kiment.

Az előtt, aki a forró augusztusi napsütésben felsétált az úton, a Vörös Ház nyitott ajtaja mögött egy kellemesen hívogató hall tárult fel, amelynek már a pusztas látványa is hűsítően hatott. Nagy, alacsony mennyezetű, tölgyfa gerendás helyiség volt, krémszínűre festett falakkal és kék függönyös, ólombetétes ablakokkal. Jobbra és balra ajtók vezettek a különféle lakószobákba, ám a belépővel szemben ismét csak nyílászárók voltak, amelyek egy kis füves udvarra néztek, és a nyitott ablakok között szelíden játszadozott a levegő. A széles, alacsony lépcső a jobb oldali fal mentén haladt felfelé, és balra fordulva egy a hall szélességében futó galéria vezetett a hálószobákhoz. Már abban az esetben, ha valaki ott akart maradni éjszakára. Mr. Robert Ablett szándékai ez ügyben még ismeretlenek voltak.

Audrey egy percre megrémült, amikor átvágva az hallon meglátta Mr. Cayley-t, aki szinte észrevétlenül üldögélt az egyik ablak alatt, és olvasott. Semmi ok nem volt arra, hogy ne legyen ott; egy ilyen napon az előcsarnok bizonyára sokkal hűvösebb helyül szolgált, mint a golfpálya, de valahogy olyan kihalt volt a ház azon a délutánon, mintha az összes vendég odakint lett volna,

vagy – ami talán a legbölcsebb – a hálósobájában szundikált volna. Mr. Cayley, az uraság unokatestvére meglepte Audrey-t, aki miután halkán felkiáltott a láttán, elpirulva szabadkozott:

– Ó, bocsásson meg, uram, először nem vettem észre!

Erre a férfi felnézett a könyvéből, és rámosolygott. Vonzó mosoly azon a nagy, csúf arcon. *Micsoda úriember ez a Mr. Cayley!*, gondolta a lány, miközben továbbmenve azon tűnődött, vajon mit csinálna az úr nélküle. Ha például ezt a fivért vissza kellene zsuppolni Ausztráliába, akkor a feladat nagy része Mr. Cayley-re hárulna.

Szóval ez itt Mr. Robert, mondta magában Audrey, meglátva a látogatót.

Utólag azt állította a nagynénjének: bárhol felismerte volna, hogy Mr. Mark bátyja, mindenesetre mindenképpen ezt mondta volna. Valójában azonban meglepődött. Az elegáns kis Mark a takaros, hegyes szakállával és a gondosan pödört bajuszával; az ide-oda szökellő tekintetével, amely bármilyen társaságban folyamatosan egyik emberről a másikra vándorolt, hogy begyűjtsön minden elismerő mosolyt, ha valami jót mondott, minden várakozó pillantást, miközben arra várt, hogy szóhoz jusson; egészen más ember volt, mint ez a durva külsejű, rosszul öltözött gyarmatlakó, aki olyan leereszkedően nézett rá.

– Mr. Mark Abletthez jöttem – morogta, ami már-már fenyegetően hangzott.

Audrey összeszedte magát, és megnyugtatóan rámosolygott. Mindenki számára volt egy mosolya.

– Igen, uram. Már várja önt. Erre szíveskedjen!

– Ó! Szóval tudja, hogy ki vagyok, mi?

– Mr. Robert Ablett?

– Igen, így van. Szóval vár engem, mi? Örülni fog, hogy lát, hm?

– Ha erre szíveskedne, uram – mondta Audrey kimerően. Balra a második ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

– Mr. Robert Ab... – kezdte, aztán elakadt. A szoba üres volt. A mögötte álló férfi felé fordult. – Ha helyet foglalna, uram, megkeresem az uraságot. Tudom, hogy itthon van, mert mondta, hogy ön ma délután érkezik.

– Ó! – A férfi körülnézett a helyiségben. – Mi ez a szoba, hm?

– Az iroda, uram.

– Iroda?

– A szoba, ahol az uraság dolgozik, uram.

– Dolgozik, mi? Ez új. Nem hiszem, hogy valaha is egy szalmaszálat keresztbe tett volna.

– Ahol ír, uram – mondta Audrey méltóságteljesen. Az a tény, hogy Mr. Mark „ír”, bár senki sem tudta, mit, büszkeség tárgya volt a házvezetőnő szobájában.

– Nem vagyok elég jól öltözött a szalonhoz, mi?

– Szólok az uraságnak, hogy megérkezett, uram – mondta Audrey határozottan.

Becsukta az ajtót, és otthagya a férfit.

Nahát, lesz mit mesélni a néninek! A lánynak zakatolt az agya, átfutva mindazt, amit a férfi mondott, és amit ő felelt neki, illetéknéppen: „Amint megláttam, azt mondtam magamban...” Nos, kis híján megállt benne az ütő. Úgy tűnik, a szívmegeállás állandó fenyegetést jelentett Audrey számára.

Most azonban az volt a legfontosabb, hogy megkeresse a gazdáját. Átvágott a hallon a könyvtárba, bekukkantott, majd kissé bizonytalanul visszatért, és megállt Cayley előtt.

– Ha megkérdezhetem, uram – szólt halk, tiszteletteljes hangon –, meg tudná mondani, hol van az uraság? Mr. Robert megérkezett.

– Micsoda? – nézett fel Cayley a könyvéből. – Ki?

Audrey megismételte a kérdést.

– Nem tudom. Nincs az irodában? Ebéd után kiment a Templomba. Azt hiszem, azóta nem láttam.

– Köszönöm, uram. Akkor megyek a Templomba.

Cayley folytatta az olvasást.

A „Templom” egy téglából épült nyári lak volt a hátsó kertben, úgy háromszáz méterre a háztól. Mark néha itt meditált, mielőtt visszavonult az „irodába”, hogy papírra vesse a gondolatait. A gondolatok nem voltak túl értékesek; ráadásul gyakrabban hangzottak el a vacsoraasztalnál, mint hogy papírra kerültek volna, és többször kerültek papírra, mint nyomtatásba. Ám ez nem akadályozta meg a Vörös Ház urát abban, hogy kissé sértve érezze magát, ha egy látogató nem a kellő tisztelettel kezelte a Templomot, mintha azt a flörtölés és a dohányzás szokásos céljaira emelték volna. Egyszer két vendégét labdázáson kapta ott. Mark akkor nem szólt semmit, csak a szokásosnál kissé enyhébb éllel megkérdezte, hogy nem tudnának-e máshol játszani, ám a szabálysértők soha többé nem kaptak meghívást a Vörös Házba.

Audrey lassan elment a Templomhoz, benézett, majd visszaballagott. Az ördögnek tartozott ezzel az úttal. Az úr talán fent van a szobájában. „Nem elég jól öltözött a szalonhoz?” *Nos, nénikém, te jó szemmel néznél valakit piros kendővel a nyakán, nagy, poros csizmában a te szalonodban, és... Hallga! Valaki nyulakra lövöldözik. A néni szereti a finom nyúlhúst hagymamártással.* Rémes ez a meleg; Audrey nem

mondott volna nemet egy csésze teára. És még valami: Mr. Robert nem marad éjszakára; nincs csomagja. Persze Mr. Mark kölcsönadhatna neki, hat személyre elegendő ruhája van. Audrey bárhol felismerte volna, hogy Mr. Robert Mr. Mark fivére.

Bement a házba. Ahogy a hall felé menet elhaladt a házvezetőnő szobája előtt, az ajtó hirtelen kinyílt, és egy meglehetősen ijedt arc nézett ki rajta.

– Szervusz, Aud! – mondta Elsie. – Audrey az – jelentette be a szobába visszafordulva.

– Gyere be, Audrey! – szólt Mrs. Stevens.

– Mi az? – tudakolta a lány, bekukkantva az ajtón.

– Ó, kedvesem, de megijesztettél! Hol voltál?

– A Templomban.

– Nem hallottál valamit?

– Mit kellett volna hallanom?

– Durranásokat, robbanásokat és más szörnyű dolgokat.

– Ó! – sóhajtott Audrey meglehetősen megkönnyebbülten. – Valaki nyulakra vadászik. Mondtam is magamnak: „A nénikém odavan a finom nyúlhúsért.” Ezt mondtam, és nem lepődnék meg, ha...

– Nyulak! – vágta rá a nagynénje gúnyosan. – Ez bent volt a házban, lányom.

– Úgy bizony – helyeselt Elsie, az egyik cseléd. – Mondtam is Mrs. Stevensnek. Ugye, Mrs. Stevens? Mondtam, hogy ez a házban volt. Ezt mondtam.

Audrey a nagynénjére, majd Elsie-re nézett.

– Gondoljátok, hogy revolver van nála? – kérdezte halkán.

– Kinél? – kérdezte Elsie izgatottan.

– Az Ausztráliából jött fivérénél. Amint megpillantottam, rögtön azt gondoltam: „Te aztán rosszféle vagy.” Ezt

mondtam, Elsie. Még mielőtt megszólalt volna. Durva fráter. – A nagynénjéhez fordult. – Szavamra.

– Ha emlékszel, Audrey, én mindig azt mondom, hogy Ausztráliából jött emberrel nem szabad szóba állni. – Mrs. Stevens hátradőlt a székében, és meglehetősen szaporán kapkodta a levegőt. – Akkor sem tenném ki a lábam ebből a szobából, ha százezer fontot fizetnél érte.

– Ó, Mrs. Stevens! – sóhajtott Elsie, aki nagyon szeretett volna öt shillinget egy pár új cipőre. – Én ilyen megszire azért nem mennék, de...

– Na, tessék! – kiáltotta Mrs. Stevens, felegyenesedve ültében. Nyugtalanul füleltek, a két lány ösztönösen közelebb húzódott az asszony székéhez.

Valahol egy ajtót rázogattak, rugdostak, zörgettek.

– Hallgassátok!

Audrey és Elsie rémült tekintettel nézett egymásra.

Egy férfihangot hallottak. Hangosat, dühöset.

– Nyisd ki az ajtót! – kiabálta. – Nyisd ki az ajtót! Azt mondtam, nyisd ki az ajtót!

– Ki ne nyissa! – kiáltotta pánikba esve Mrs. Stevens, mintha az ő ajtaját fenyegették volna. – Audrey! Elsie! Ne engedjétek be!

– A fenébe, nyisd ki az ajtót! – szólalt meg újra a hang.

– Mindannyiunkat meg fognak ölni az ágyunkban – reszketett az asszony. A két lány rémülten húzódott közelebb hozzá, Mrs. Stevens pedig átkarolta őket, és várt.